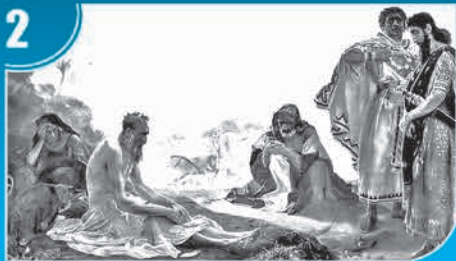

Знедолені. Хто вони?

Якби я був гусаком...

Біля стін Небесної святині

ГАЗЕТА ЦЕРКВИ ХРИСТІЯН АДВЕНТИСТІВ СЬОМОГО ДНЯ В УКРАЇНІ

БОГ Є ЛЮБОВ!

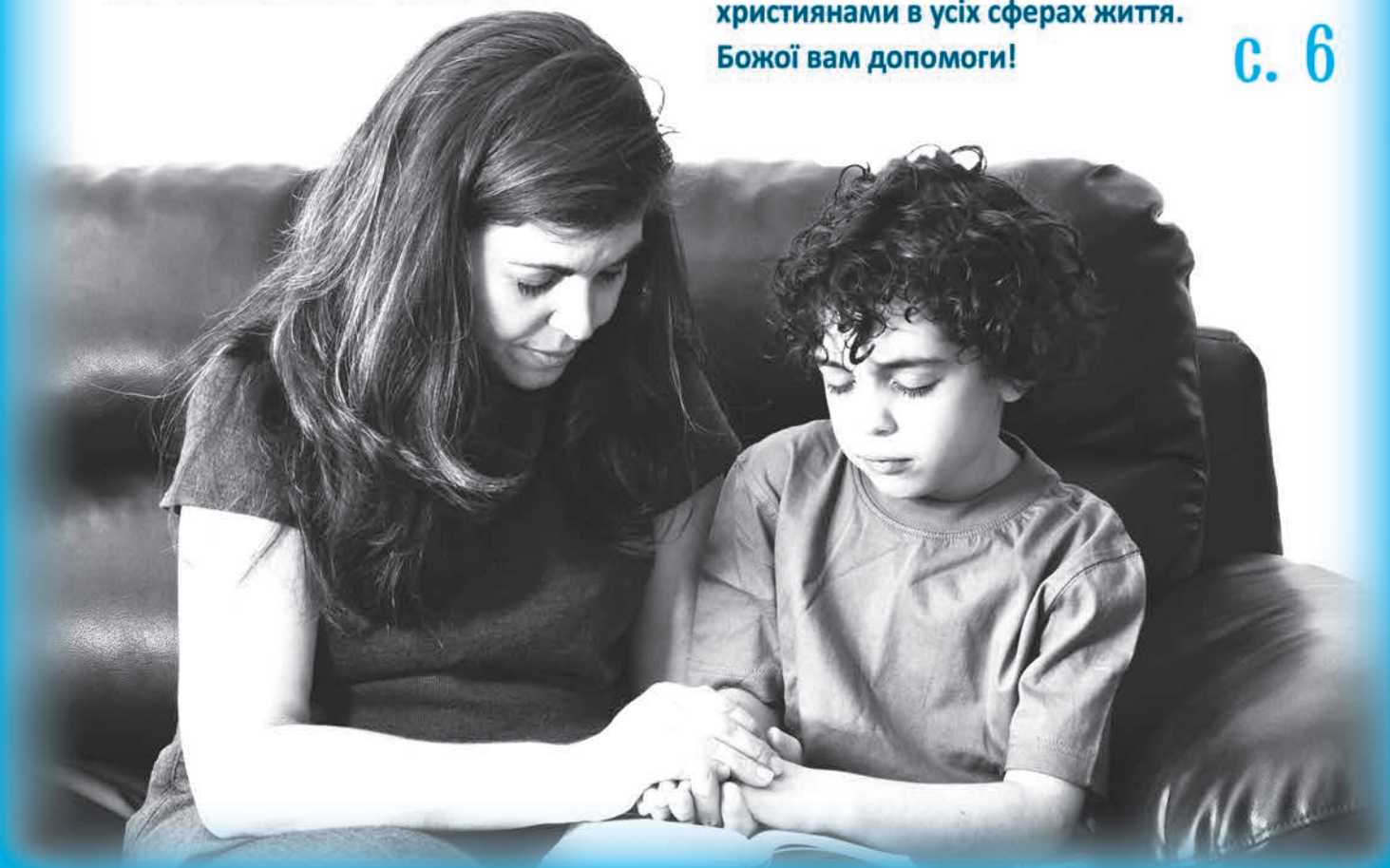
АДВЕНТИСТСЬКИЙ ВІСНИК

ТРАВЕНЬ 2013

Віруюча й невіруюча МАМА

Дорогі добрі й віруючі в Бога матері! Виховуйте своїх дітей у дусі Господньому. Робіть усе можливе з вашого боку, щоб діти в ранньому віці прийняли Ісуса Христа як свого особистого Спасителя. Намагайтеся по-християнськи впливати на своїх дітей, щоб вони були стійкими у вірі й зразковими християнами в усіх сферах життя. Божої вам допомоги!

с. 6

В'ячеслав Дем'ян

Одна людина сказала мені: «Сьогодні люди мало цікавляться релігією. Їх хвилюють тільки два питання: чому у світі так багато релігій і чому існує зло, якщо Бог – добрий?». Часто питання про те, яка причина страждань невинних людей і чому Бог допустив їхні страждання, заганяє нас у глухий кут.

Илья Репин. Иов и его друзья.

ЗНЕДОЛЕНІ. ХТО ВОНИ?

Віктор Гюго у своєму романі «Знедолені» показав, як суспільство, караючи людину нібито з метою виправлення останнього, тільки підштовхує її до остаточного падіння. Людині доводиться робити те, за що її однозначно зневажатимуть. Головний герой роману – Жан Вальжан, колишній каторжник. Його засудили до тюремного ув'язнення за те, що він украв буханець хліба для голодних племінників. Жан провів на каторзі 19 років. Людина іноді стає заручником умов життя, у яких вона опиняється, стереотипів, що склалися в суспільстві, або суворих законів, що переслідують за незначні помилки.

Знедолені. Хто вони? Які ці люди? Як ми ставимося до них? Як вони ставляться до Бога і як ставиться до них Бог? Щоб знайти відповіді на ці запитання, звернемося до Святого Письма.

В одній з біблійних книг записаний життєпис людини на ім'я Йова. Його скрізь супроводжував успіх, його всі поважали. Люди розуміли, що Йов – не просто хороша людина. Він був праведником. Але Йова спіткало лихо: одного дня він втратив не тільки все своє майно – ослів, овець, верблюдів. Загинули й усі його діти.

Якою була б ваша реакція на те, що сталося з Йовом? Що б ви сказали? У людей з оточення Йова був свій погляд на те, що є причиною подій, які відбуваються в житті людини: благополуччя й щастя отримуються лише внаслідок доброчесного життя, а якщо вони в людини забираються й та стає нещасною, – значить, вона згрішила. Чи не так вважаємо й ми? Скажіть, про що ви подумали, коли в Таїланді цунамі забрало життя 180 тисяч людей? Оцінка більшості була однозначною: там діється беззаконня! А що говорили, коли в Японії стався жакхливий землетрус? Що люди, які живуть там, – безбожники, чи не так? Коли на зміну благополуччю приходять випробування, коли перетворюється в руїни все, що ми досягали тривалою та сумлінною працею, ми намагаємося знайти цьому пояснення. Багато хто вважає, що відплату за чесноту й покарання за злочини людина отримує ще за життя.

Навіть найближчі друзі не могли зрозуміти того, що трапилося з Йовом. Вони намагалися знайти причину, а саме: виявити який-небудь гріх Йова, щоб хоч якось пояснити, виправдати нещастя, що його спіткало.

Хто такий Йов? Реальна людина чи збірний образ? Деякі вважають, що

історія про Йова – це притча, що розповідає про повсякденну духовну боротьбу кожної людини, яка живе на землі. Однак у Книзі пророка Єзекиїля 14:14 ім'я праведника Йова згадується поряд з іменами реальних історичних персонажів, також названих праведниками, – Ноя і Даниїла. Автори біблійних книг знали, що Йов – це реальна особистість. У Новому Завіті, у посланні Якова 5:10, 11, сказано, що Йов – пророк, людина, чие життя є прикладом «страждання і довготерпіння». Виявляється, страждання випадають і на долю праведника. Йов, можна сказати, став знедоленим як в очах своїх друзів, так і всього суспільства.

Чи переживали ви такі моменти, коли ваші друзі або родичі намагалися дати пояснення тому, що відбувалося у вашому житті? Друзі Йова зробили так само, однак Біблія говорить про Йова як про людину, праведну в очах Божих!

Якби проблема страждань була основною темою книги Йова, то, напевно, ця книга була б набагато меншою. У книзі Йова – 42 розділи, однак більша її частина присвячена діалогу, суть якого зводиться до того, що друзі Йова намагаються переконати страждальця в істинності їхніх суджень: «Йове, невже ти не розумієш, що

праведники не страждають? Колись і ти був праведником, і в тебе все було добре, але ти згрішив, приховав гріх, і тому тебе спіткало лихо». Для чого їм було відшукувати причину страждань їхнього друга? Якщо праведники живуть під охороною Божою, то, на думку друзів Йова, він – нездолений. Якщо він так страждає, значить, він – вигнанець. Вони ж, його друзі, не страждають, отже, вони – не нездолені.

У цій книзі Господь бажає не стільки відкрити нам причини страждань, скільки навчити нас правильно ставитися до людини, яка страждає. Бог дає свою оцінку судженням друзів Йова: якщо ви вважаєте, що ваш друг – нездолений, бо він грішник, якщо ви, не переживши такого ж, думаєте, що ви не грішники, – будьте обережні з такими думками.

У 19-му розділі книги Йова записано плач Йова, його слізне звертання до друзів: «Аж доки смутити ви будете душу мою, та душити словами мене? Десять раз це мене ви соромите, гнобити мене не стидаетесь! Якщо справді зблудив я, то мій гріх при мені позостане» (Йова 19:2–4). Скажіть, у вас ніколи не виникало бажання виставити на загальний огляд прогріхи іншої людини, немов у цьому – ваш святий обов’язок від Господа? «Чи ви величаєтесь справді над мною, і виказуєте мою ганьбу на мене? Знайте тоді, що Бог скривдив мене, і тенета Свої розточив надо мною. Ось “гвалт!” я кричу, та не відповідає ніхто, голошу, – та немає суду!» (Йова 19:5–7).

Можливо, причина появи міркувань, подібних до тих, що висловили друзі Йова, намагаючись пояснити його страждання, полягає в бажанні відчувати власну перевагу над страждальцем: «Зі мною ж нічого такого не трапилось. Отож, моїх добрих справ досить для того, щоб Господь не допустив такого в моєму житті».

«Змилюйтеся надо мною, – продовжує Йов, – о, змилюйтеся надо мною ви, ближні мої, бо Божя рука доторкнулась до мене! Чого ви мене переслідуйте, немов Бог, і не насичуєтесь моїм тілом? О, коли б записати слова мої, о, коли б були в книжці вони позазначувані, коли б рильцем залізним та оливом в скелі навіки вони були витесані!» (Йова 19:21–24).

Можливо, вам доводилося спостерігати, як батьки карають дитину.

Однак після покарання дитина біжить до батьків і обіймає їх. Вона знає: незважаючи на те, що батьки карають, водночас саме вони виявлять до неї любов і співчуття. Йов робить те ж саме: «Змилюйтеся надо мною ви, ближні мої, бо Божя рука доторкнулась до мене... Та я знаю, що мій Викупитель живий, і останнього дня Він підійме із пороку цю шкіру мою, яка розпадається, і з тіла свого я Бога побачу, сам я побачу Його, й мої очі побачать, а не очі чужі. Тануть нирки мої в моїм нутрі! Коли скажете ви: “Нащо будемо гнати його, коли корінь справи знаходиться в ньому!” То побійтесь меча собі ви, бо гнів за провину – то меч, щоб ви знали, що є ще Суддя!» (Йова 19:25–29). Випробування й скорбота не завжди бувають покаранням за гріх. Якщо ми вважаємо, що нездолені – це грішники, то й ми, і увесь світ – усі нездолені Богом, адже Біблія говорить, що «нема праведного ні одного» (Римл. 3:10).

Якщо вас спіткало лихо або ви відчуваєте несправедливість щодо себе, незадоволені своєю долею, зверніться до ще однієї біблійної книги, яка порушує цю ж тему, – книги пророка Авакума.

Книга пророка Авакума розпочинається так: «Аж доки я, Господи, кликати буду, а Ти не почуєш? До Тебе я кличу: “Насильство!” та Ти не спасаєш! Для чого неправість мені Ти показуєш та позираєш на муку? А передо мною грабіж та насильство, і суперечка стається, і носиться сварка» (Авак. 1:2, 3). Багато людей думають, що Бог їх не чує. Серед нас теж є ті, хто кличе до Господа, плаче, бажаючи дізнатися відповідь, а Бог мовчить. Більше того, продовжує Авакум, через те, що Господь ніяк не проявляє Себе, «...Закон припиняється, і не виходить до чину назавсіди право, бо несправедливий вигублює праведного, тому правосуддя виходить покривленим» (Авак. 1:4). У Святому Письмі неодноразово підкреслюється той факт, що праведник завжди буде під покровом Всевишнього. І водночас сказано, що нечестиві можуть долати праведних. У книзі пророка Авакума йдеться й про те, що буде Божий суд і покарання тим, що творять зло, буде й спасіння люблячим Бога, котрі творять правду (Авак. 3:13). Описані в книзі сцени суду Божого свідчать про те, що справедливість буде відновлена. Можливо, ми вже сьогодні прагнемо

цієї справедливості, однак потрібно пам’ятати, що скоро гряде Господь у славі й величі й відплатить кожному по справах його (Авак. 3:12–16). Пророк стверджує: якщо людина живе праведно, з Господом, то й у день нещастя вона буде щасливою та спокійною (Авак.3:17–19).

Якщо ви перебуваєте в скрутному становищі, якщо вас спіткало лихо і ви страждаєте, зверніть увагу на те, яку відповідь для себе знайшов пророк Авакум: Бог любить нас, Він знає суд, який Сам і звершить. Йов знав, що в нього є Викупитель і що він побачить Ісуса своїми очима. Бог не позбавляє людину благословень, навіть якщо ту спіткало лихо. Чому ж земля переповнена стражданнями? Чому в США нещодавно розстріляли більше двадцяти дітей? Чому існує зло? Чому у світі стільки насильства? Схожі запитання ставили собі діти Божі за всіх часів. Спробуємо знайти на них відповідь.

Страждання Йова – це не покарання за гріхи. «Поки світ прямує дорогою зла, ніхто з нас не повинен заспокоювати себе тим, що труднощі оминуть нас» (Е. Уайт. Наочні уроки Христа, с.331). Якщо дотепер ми ставили запитання: «Боже, чому у світі стільки зла?», – то сьогодні, мабуть, варто запитати: «Боже, а чому в мене все добре? Чому я живий і здоровий?» Часто завдяки випробуванням, труднощам, хворобам ми стаємо ближче до Бога. А іноді ми буваємо настільки великими у своїх очах і робимо стільки добрих справ, що не зауважуємо, як віддаляємося від Бога.

Святе Письмо говорить: кого Бог любить, того й карає. Ми ж іноді прагнемо «покарати» братів і сестер самі – пояснюючи їм, за що вони пожинають такі гіркі плоди.

Біблія відкриває нам, що за вердиктом суду Божого будуть знищені й гріх, і ті, хто не прагнув позбутися його. Звичайно, буває й так, що Бог звершує Свій суд, не чекаючи часу есхатологічного суду. Подивіться на Содом і Гоморру – над ними вже був суд; вигнання народів із землі Ханаанської також було наслідком Божого суду, адже чаша їхніх беззаконь була переповнена. Однак, говорячи про Содом і Гоморру, не варто забувати про Авраама, який повторював: «Господи, заради праведників спаси усе місто».

Журнал «Адвентистский мир», квітень 2013

На якому шляху – вірному чи ні – перебуваємо ми? Чи не йдемо ми сьогодні нашою власною дорогою в Дамаск? Чи не закликає нас Бог змінити напрямок? Чи всі рішення, які ми приймаємо в нашому житті, вірні?

«Савле, Савле, чому ти Мене переслідуєш?» (Дії 9:4).

«САВЛЕ,
САВЛЕ!»

Мері Еліс Уайт

ТОЙ, ЩО ПРИСЛУХОВУЄТЬСЯ ДО БОЖОГО ЗАКЛИКУ

Коли я була ще дитиною, мама якось сказала мені: «Намагайся відразу ж відгукуватися на мій заклик і не змушуй мене кликати тебе знову». Хочу зауважити, що зазвичай їй не доводилося двічі повторювати моє ім'я.

У Святому Письмі ми знаходимо чимало прикладів, як Бог звертається до людей, і ті без зволікання відгукуються на Його заклик. Однак імена семи людей Бог повторив двічі. Історії цих людей, записані на сторінках Біблії, досить повчальні й для нас, сучасних християн. Звернімося до однієї з них – до історії Савла.

РЕВНИЙ «СЛУГА» БОЖИЙ

Уперше ім'я Савла згадується в книзі Дії святих апостолів 7:58. Савло був очевидцем того, як побивали камінням Степана, диякона ранньої Церкви. «Свідки поклали свій одяг біля ніг юнака, якого звали Савлом» (Дії 7:58). «Савло схвалював його вбивство» (Дії 8:1).

«Мученицька смерть Степана справила глибоке враження на всіх

очевидців. У пам'яті присутніх завжди залишилися його слова, що зворушили їхні серця, та печать Бога на його обличчі» (Е. Уайт. Дії апостолів, с. 101). Савло не був винятком. «Віру, непохитність і славослів'я мученика було неможливо стерти з його (Савла) пам'яті» (Е. Уайт. Нариси з життя апостола Павла, с. 19). Те, як помирив цей благочестивий чоловік, і те, що він говорив перед смертю, викликало у свідків його страти запитання, які викликали у них замішання.

Ще до того, як Степана побили камінням, члени синаedrіону прагнули вбити Петра й декількох апостолів. Але під впливом промови Гамаліїла, зверненої до синаedrіону, апостолів вирішили не вбивати (див. Дії 5:33-40). Савло напевно знав, про що говорив Гамаліїл. Він, безсумніву, поважав його як свого вчителя й наставника. Можливо, у його голові ще довго звучали слова Гамаліїла і водночас слова вмираючого Степана. Савло навіть не підозрював, що мученицька смерть Степана стане тією благодатною вологою, яка зростить ґрунт його серця, і насіння спасіння, що впало в нього, проросте в

його душі й змінить не тільки його життя, але й життя інших людей. Савло чув промову Степана. Він почув і останні слова мученика: «Господи, не зарахуй їм це за гріх» (Дії 7:60). Муки людини, що помирає, її слова благодаті й милості справили на Савла незабутнє враження. Він «похитнувся у своїх забобонах; але думки й докази священників і начальників зрештою переконали його в тому, що Степан був богозневажаючим, що Ісус Христос, Якого він проповідував, був самозванцем і що священнослужителі праві» (Е. Уайт. Нариси з життя апостола Павла, с. 21). Після цього запитання, які виникли в нього, зникли під впливом доказів релігійних вождів – Савло вирішив робити все, на що був спроможний, для знищення молоді християнської Церкви.

Наслідки прийнятих нами рішень пізнаються як у нашому власному житті, так і в житті інших людей. Нам відомо, що вчення Ісуса впливає на людину, охоплюючи всі сфери її життя, подібно до того, як від кинутого камінця у воду з'являються кола, які розходяться усе далі й далі від початкової точки дотику. Так і рішення, які ми приймаємо,

можуть справити позитивний чи негативний вплив на оточуючих.

Рішення Савла вплинуло на життя всіх християн Єрусалима й околиць міст і селищ. Напевно, ім'я Савла було на вустах усіх віруючих і членів їхніх родин. Савло був готовий переслідувати учнів Христа скрізь, де б він їх не знайшов. Випросивши рекомендаційні листи, він приготувався до подорожі в Дамаск, щоб там відшукати й ув'язнити християн і привести їх на суд до Єрусалиму (Дії 9:1, 2).

ПОКЛИКАНИЙ ГОСПОДОМ

Савло серйозно поставився до своєї місії. Він вирішив заарештувати всіх християн у Дамаску, доставити їх до Єрусалиму і здати владі. Він вірив, що тим самим служить Богові. Неправильне рішення Савла штовхнуло його на хибний шлях. Так буває і з нами. Однак Бог використав цей неправильний шлях, аби зустрітися з майбутнім апостолом віч-на-віч, і дорога в Дамаск стала початком нового життя.

Коли 250-кілометровий перехід з Єрусалима в Дамаск завершувався, Савла «раптом осяяло... світло з неба. Він упав на землю і почув голос, що говорив йому: Савле, Савле, чому ти Мене переслідуєш?» (Дії 9:3, 4). Бог хотів передати Савлу особливу вістку щодо неправильного рішення, прийнятого ним, аби той змінив напрямок свого руху. Господу був потрібний той, хто міг би виступити проти язичеської філософії й релігійного формалізму юдеїв. Бог шукав палку й ревну людину, служінням якої стало би виконання Божої місії. Він шукав того, хто цінував би

відносини з Ним більше, ніж власну релігійну запопадливість. Бог бачив у Савлові людину великих можливостей, якщо, звичайно, той відгукнеться на Його заклик.

ЗМІНЕНИЙ ГОСПОДОМ

Зустріч Савла зі Спасителем на дорозі в Дамаск стала знаковою подією в його житті. Христос направив думки Савла в потрібне русло, і той, у свою чергу, усвідомив, ким він є насправді, – грішником, котрий потребує Спасителя.

Звернення Господа до Савла було закликом до особистої зустрічі з Ісусом Христом, до народження згори і служіння обітованому Месії. Бог закликав Савла прийняти правильне рішення й змінити напрямок життя. Савло відгукнувся на Божий заклик. Він прийняв Ісуса Христа як Месію й свого особистого Спасителя.

НАШ ШЛЯХ ДО ДАМАСКУ

А як же ми? На якому шляху – правильному чи ні – перебуваємо ми? Чи не йдемо ми сьогодні нашою власною дорогою до Дамаску? Чи не закликає нас Бог змінити напрямок? Чи всі рішення, які ми приймаємо в нашому житті, правильні? Яка наша місія – служити своєму «я», щоб побудувати власне царство, чи якась інша? Які рішення ми приймаємо – ті, яких чекає від нас Бог, чи ні? Як наші рішення впливають на інших людей? Можливо, ми, подібно до Савла, потребуємо зміни напрямку нашого руху? І, можливо, нам варто визначити наше місцезнаходження і ввести іншу адресу в нашу духовну систему навігації?

Я теж ішла власним шляхом до Дамаску – жила, як хотіла, і робила, що хотіла. Утім, як і Савл, я теж зустрілася з Христом. Ця зустріч не була настільки ж драматичною, як у Савла, але це був досвід, що змінив життя. Моє життя змінилося, і я зосередилася на волі й планах Христа. Формальний християнин став посвяченим християнином.

У 2-у і 3-у розділах 1-го Послання до коринтян Павло описує три групи людей. Спочатку він говорить про душевну людину, потім – про людину духовну. Після цього Павло звертається до віруючих у Коринті як до людей світських. Ці три групи існують дотепер. Є люди, у чиєму житті немає Христа. Є й ті, хто сповнений Духа Святого й повністю відданий Христу. І ще є світські християни – ті, хто балансує на межі між світом і послухом волі Божій. Такі люди прагнуть мати всі переваги й благословення членів церкви, не будучи відданими Христу. Ісус не царює на престолі їхніх сердець. Вони можуть беззастережно приймати вчення Церкви, брати особливу участь у церковному служінні, але при цьому не пережити навернення або втратити свою першу любов до Христа. Ми, як християни-адвенти, до першої групи не належимо – ми не атеїсти. Але цілком можемо опинитися в останній.

Бог двічі покликав Савла на ім'я, щоб привернути його увагу. Савл почув заклик Христа, відгукнувся на нього й став народженою згори дитиною Божою. Коли Бог закликає вас, скільки разів Йому доводиться повторювати ваше ім'я?

ХРИСТІЯНСЬКЕ ТЕРПІННЯ

У госпіталі одна сестра милосердя принесла солдатів зварене яйце.

«Занадто круто зварено», – сказав хворий і відсунув його.

Сестра вийшла так спокійно, наче солдат подякував їй. Невдовзі вона повернулася з другим яйцем і ласкаво запропонувала його хворому.

«Воно недоварене», – пробурмотів хворий.

Сестра пішла, нітрохи не змінившись, і прийшла втретє, тримаючи в

руках миску з окропом, сире яйце й годинник.

«Візьміть, будь ласка, – сказала вона лагідно, – тепер у вас є під рукою все, що потрібно, аби зварити яйце так, як вам хочеться».

«Покличте проповідника», – сказав солдат і піднявся.

Сестра, здивовано подивилася на нього, тому що дотепер солдат суворо відкидав євангельські бесіди.

«Я не жартую, – відповів він на німе запитання сестри, – я хочу поговорити

з проповідником. Якщо на землі існує людина, у якої в душі стільки любові й терпіння, то я тепер вірю, що на небі існує милосердний Бог».

Бути християнами – означає бути схожими на Христа не тільки словами, але й життям. Просте терпіння показало людині характер Бога.

«Бажаючи бачити тебе, згадуючи твої сльози, аби наповнитися радістю. Згадуючи твою щиру віру, яка спочатку оселилася в твоїй бабусі Лоїді та в твоїй матері Євникії; я певний, що вона є і в тобі» (2 Тим. 1:4, 5).

Віруюча й невіруюча МАМА

Андрій Прокопчук

Хто з нас сьогодні не згадує своє дитинство, свою маму? Святе Письмо закликає нас турбуватися про своїх батьків і проявляти до них повагу заради ж нашого блага. Адже правильно кажуть: «Якщо ми забудемо свою матір, у житті ми будемо страждати». Усі знають про важливість впливу матері. Мами зазвичай є осередком доброти, але, на жаль, це можна сказати не про всіх, проте кожна з них так чи інакше впливає на своїх дітей.

Поміркуємо про добрих, хороших мам: одні з них народжені від Бога, а інші – не вірять у Нього. Яка між ними різниця?

МАМА, ЯКА НЕ ВІРИТЬ У БОГА

Мама, яка не вірить у Бога, але має добрий характер, стежить за здоров'ям своїх дітей, щоб вони добре харчувалися й гарно одягалися. Вона всі свої сили присвячує тому, щоб її дитина не страждала, утім, про життя вічне своєї дитини анітрохи не турбується, тому що й сама не спасенна.

Мама, яка не вірить у Бога, але є доброю, любить своїх дітей справжньою материнською любов'ю й готова віддати своє життя за них. Ми маємо безліч прикладів жертовної материнської любові, але така мама нічого не говорить своїм дітям про Божу любов, тому що й сама не знає і не вірить, що Бог «так полюбив світ, що дав Свого Єдинородного Сина, щоб кожний, хто вірить у Нього, не загинув, але мав життя вічне». Така мама прагне, щоб її діти отримали хорошу освіту і стали відомими й добрими людьми у світі.

Моя мати сама любила танцювати й своїх дітей навчала цього. Коли ми з нею (а нас у сім'ї було троє) бували на родинному святі наших друзів, то вона з гордістю говорила: «Нумо, Андрійку, потанцюй». І я сміливо виходив і танцював, як умів, а мама раділа з того, що її син «виходить у люди», мовляв, артистом буде. Моя мама не була атеїсткою, проте вона ще не знала Ісуса Христа як особистого Спасителя, а тому не спрямовувала своїх дітей на правильний, християнський шлях життя, бо й сама не йшла цим шляхом.

Невіруюча, але добра мама привчає своїх дітей до порядку, послуху, працьовитості, чесності, щоб вони були лояльними, дружними, дисциплінованими та зразковими в усіх сферах життя. Така мама не шкодує різки, коли діти вперто не підкоряються її доброму слову й пораді.

Пам'ятаю, як ми жили в Москві під час війни. Батько був на фронті, а мама залишилася сама з дітьми. Нелегко їй було виховувати нас. Коли вона пекла хліб, ми любили гратися під столом. Накривали стіл ковдрою так, щоб краї торкалися підлоги, – там, під столом, було наше царство. Майже завжди ми гралися у війну. Старший Петро був у ролі царя, Лев – у ролі генерала, а я, наймолодший, був солдатом. Як солдат приходив до мами й просив дати нам хліба. Приносячи його під стіл, я давав генералові, а він – царю, і цар ділив хліб між нами. Іноді цар неправильно ділив, і тоді починалася суперечка чи навіть бійка. Мама ж завжди казала нам, щоб ми не сперечалися й не билися. Щоб закликати нас до порядку, вона брала ремінь, підходила до столу, піднімала ковдру і запитувала: «Де ти, царю? Де ти, генерале? Де ти, солдате?» – і кожному з нас давала заслужене покарання, після чого встановлювався бажаний мир у домі. Але духовних істин вона нас не навчала, бо сама нічого про це не знала. Щоб заповнити духовний вакуум, вона водила нас у кіно.

ВІРУЮЧА В БОГА МАМА

Мама ж добра й віруюча в Бога — це мама, народжена згори. Щасливі ті діти, які мають таку маму. Вона молиться про свою дитину ще до її народження. А коли дитина народиться, то намагається за першої ж нагоди принести її в Дім молитви, присвятити Богові, подякувати Господу за її народження й попросити благословення на всі дні її земного життя.

Крім прагнення бачити своїх дітей фізично здоровими, розумними, одягненими, ситими, віруюча мама хоче, щоб вони були спасеними Ісусом Христом. Вона прагне, щоб її діти ще в ранньому віці відкрили Йому свої серця. Для досягнення цієї святої мети робиться все можливе, щоб допомогти дітям свідомо, невимушено прийняти Ісуса Христа вірою й відкрити вуста для молитви покаяння й посвячення Богові.

Віруюча в Бога мама йде з дітьми в Дім молитви на богослужіння. Іноді вони хочуть залишитися вдома, вигадуючи для цього різні причини, але мама, розуміючи важливість відві-

дування богослужіння, умовляє й усіляко спонукає їх піти з нею в Дім Божий. Дуже великої помилки припускається та мама, яка залишає своїх дітей вдома і без них йде на богослужіння. Такі діти не отримують правильного християнського виховання і часто потрапляють під вплив світу й не цікавляться спасінням своєї душі. Премудрий Соломон говорить: «Привчай юнака до дороги його, і він, як постаріється, не уступиться з неї» (Прип. 22:6).

Така мама навчає дітей жертвувати кошти на Божу справу, щоб вони були чесними домоправителями перед Богом. На підставі Біблії вона пояснює їм, що десята частина від доходу — це святиня Господня, яка повністю має бути пожертвована на Божу справу.

Колись у США були в ужитку срібні гроші, тоді за 10 центів можна було щось купити. Мати дала 10 центів дівчинці, щоб вона купила собі цукерки. Та витратила 9 центів, а один пожертвувала на справу Божу. Який гарний приклад для наслідування! Ця дівчинка знала, що один цент не її, це святиня Господня.

Добра й віруюча в Бога мама радіє, коли бачить активність своїх дітей у церковному служінні та чує проповідь Євангелія через їхні вуста. Тож ті діти, які вдома отримують правильне християнське виховання, будуть активними і використовуватимуть свої таланти та здібності для служіння Богу.

Євникія, мати Тимофія, і його бабуся Лоїда зуміли вплинути на виховання цього юнака. Вони заклали в юну душу нелицемірну віру в Бога. Ось чому він був корисним співробітником апостола Павла в місіонерському та церковному служінні.

Дорогі добрі й віруючі в Бога матері, продовжуйте виховувати своїх дітей у душі Господньому. Робіть усе можливе з вашого боку, щоб діти в ранньому віці прийняли Ісуса Христа як свого особистого Спасителя. Намагайтеся по-християнськи впливати на своїх дітей, щоб вони були стійкими у вірі й зразковими християнами в усіх сферах життя. Божої вам допомоги! Моліться за своїх дітей!

Який вплив справила ваша мама на формування вашого духовного світогляду та ваші стосунки з Богом?

ПЕТРО СИРОТКІН: Я пам'ятаю маму як щиру і життєрадісну людину, яка завжди намагалася у своїй вірі бути ближчою до Бога разом з усією сім'єю. Я часто бачив її на колінах, коли повертався додому. Вона була дуже вимогливою людиною, особливо до себе. І ця принциповість якимось неймовірним чином поєднувалася з любов'ю й лагідністю.

У духовних питаннях батьки задавали сім'ї тон у глибокому дослідженні Святого Письма. Незабутні враження залишилися від бесід за столом, де позитивно сприймали думку кожного, де не задовольнялися поверховими роздумами, а завжди шукали Істину. Свобода вірити й любити, даровані від Бога, стали фундаментом, який заклала найближча мені людина — мама.

ОКСАНА БІЛИК: З раннього дитинства моя мама старанно та ніжно прищеплювала мені любов до Бога. Пам'ятаю ті теплі сімейні вечори, коли ми разом читали Біблію, молилися, віддаючи своє життя в руки Божі. Мама навчала: що б не сталося у житті, завжди довіряти Богові і пам'ятати, що Він ніколи не залишить мене саму. Пам'ятаю палкі мамині молитви за моє одужання, коли хворіла. А скільки разів завдяки її молитвам Бог відвертав від мене небезпеку, беріг від спокуси, допомагав робити правильний вибір між добром і злом. Її молитви для мене — постійне «джерело життя». Незважаючи на всі клопоти і труднощі життя, благочестивий приклад мами та виховання у страху Божому відкрили моє серце для Бога та служіння Йому. Дякую мамі за докладені нею значні зусилля для того, щоб я стала гідною донькою Небесного Отця.

ІНЕССА ХАРЛАМОВА: Мама для мене – найрідніша і найближча людина. З раннього дитинства вона навчала мене правильного розуміння себе, інших людей і життя в цілому. Любов до всього, що мене оточує, терпіння і мудрість – це ті якості, яких я навчилася і продовжую вчитися завдяки батьківському вихованню. Мама любить Бога, а тому приклад її життя назавжди буде для мене найкращим зразком. Упевнена, що її молитви неодноразово спасали мене та й продовжуватимуть берегти від лиха. Сьогодні я вже доросла, але мамині поради як і раніше на вагу золота. Дякую Богові за маму!

ЛІДІЯ ВЛАСИК: Моя мама навчила мене, як я вважаю сьогодні, найважливіших речей: молитися, бачити Божі благословення, навчила міцно, незважаючи ні на що, триматися за Божу руку і довіряти Йому. Бачачи численні дивовижні чудеса Божі та благословення, що супроводжують мою маму і донині, її безмежну довіру Творцеві, – це все постійно зміцнювало мою віру в Бога. Пам'ятаю, як у дитинстві мама дуже цікаво вивчала зі мною Біблію, влаштовувала дитячі недільні зустрічі, на яких щоразу було щось нове і незвичайне. Мені подобалося, як мама по-особливому готувалася до суботнього дня, як до свята, і мене навчила цього. Її практичне повсякденне християнство зробило свою справу, – сьогодні я не уявляю себе поза Церквою, поза служінням Богові! Дякую мамі, що зуміла мені показати, що з Богом дуже добре!

НАЗАР КОРЕЩУК: Згадуючи своє дитинство, я розумію, що мама намагалася вкласти в мене якомога більше. Це стосувалося усіх сфер життя: моральної, фізичної, духовної, розумової... Допмагаючи правильно розподілити мій вільний від навчання час, мама прагнула прищепити мені правильні цінності. Завдяки закладеним тоді підвалинам зараз можу впевнено йти по життю. Мамин особистий приклад духовного життя надихнув мене на певні кроки в розвитку власної духовності. Сьогодні я зробив свідомий вибір – вирішив навчатися, щоб стати пастором, обрав життя з Богом!

ЛАРИСА ЗУБКОВА: Я народилася і виросла в християнській сім'ї.

Для батьків велике щастя, якщо всі їхні діти й онуки люблять Бога і служать Йому. Впевнена, що це все завдяки їхнім молитвам. Ми росли в часи комуністичного режиму, де з ранку до вечора батьки були на роботі. Здавалося, як можна було приділяти достатньо часу дітям, коли потрібно стільки працювати? Мама завжди казала, що зі свого боку я повинна виконувати все, що не суперечить Божим велінням. Уранці не завжди вдавалося молитися разом, оскільки батьки йшли на роботу дуже рано, але ввечері обов'язково збиралися разом для молитви. Ще в нас вдома був фільмоскоп

і багато різних діафільмів на біблійну тематику. Мама закривала вікна, на стіну вішала біле простирадло, і ми дивилися історії про Даниїла, Йосипа, Давида та Голіата. Я й донині пам'ятаю їх.

Я бачила, з якою відповідальністю батьки ставилися до свого служіння в церкві. З дитинства мама привчала до служіння і мене. Щоп'ятниці мені потрібно було в Домі молитви протерти від пороку всі лавки, кафедру, фортепіано, зробити гарний букет. Нещодавно мама мене запитала, чи не замислювалася я в дитинстві, чому ми жили не так, як усі: не ходили в кіно, на танці? А мені навіть і на думку не спадало, що може бути щось інакше.

АНДРІЙ КОЛОДІЙ: Я дуже вдячний моєму Господу за моїх батьків, особливо за мою маму. Якщо говорити про вплив моєї мами на формування мого духовного світосприйняття, то скажу, що якимось особливим, чітко вираженим чином цей вплив не передавався. Мені на все життя запам'яталися біблійні історії, які мама читала нам вечорами. Також великий вплив справив приклад посвяченого служіння Богу, який нам подавали батьки: регулярне відвідування Дому Божого (і в дощ, і в сніг) тричі на тиждень, постійне відвідування репетицій хору, і те, що батьки не дозволяли нам під час богослужіння бігати з іншими дітьми на вулиці. Це все вплинуло на моє подальше духовне життя і служіння.

Неправильні шляхи пізнання Бога

Морріс Венден

«Дослідіть Писання! Бо ви думаєте через них мати вічне життя, – а вони свідчать про Мене» (Івана 5:39).

Наші намагання сформувати правильну уяву про Бога за допомогою вивчення Його Слова викликають сильне невдоволення диявола. З кожним нашим кроком на шляху до Христа він використовує усе витонченіші методи, щоб не дати нам досягти мети.

Іноді дияволу вдається змусити людину звернути з правильного шляху, спонукавши її почати читати Біблію не з того місця. Чи існують для християнина відповідні й невідповідні місця в Біблії, з яких він може почати її читати? Чи давали ви собі коли-небудь обіцянку прочитати Біблію за рік? І де ви зупинилися? На книзі Буття? Чи, можливо, ви дійшли до книги Хронік і на цьому зупинилися? Диявол робитиме все від нього залежне, щоб не дати нам осягти Божу любов. Можна знати все, але не мати пізнань про Божу любов. Можна

прекрасно знати історію, тлумачити пророцтва, біблійні символи й тексти і водночас упустити з думки Божу любов.

Окрім того, існують так звані «інтелектуали», які можуть годинами говорити про релігію, а насправді проводити дуже мало часу наодинці зі Словом Божим, у спілкуванні з Богом. Увесь свій час і сили вони витрачають на суперечки, роздуми, аналіз Бога або релігії. Вони забувають про Бога, однак усіма силами бажають показати, нібито пам'ятають Його. Ці люди часто роздумують над тим, що станеться на небі з квіткою, якщо її зірвати; чи мають пір'я крила ангелів, та інші другорядні питання. Ім'я Ісуса вони ніколи не згадують, а диявол через це радіє.

Деякі християни підмінюють особисті щирі відносини з Богом чисто зовнішніми змінами у своїй поведінці. Якщо їм вдається змінити свою поведінку на краще, вони вважають, що пізнали Бога.

Є люди, настільки залежні від інших, що рівень їхнього духовного

життя визначається тим, з ким вони спілкуються. Інші надзвичайно зайняті психологічними дослідженнями, у яких не приділяється гідного місця Богові. Вони ретельно аналізують себе, при цьому забуваючи про Христа. Інші тікають від Бога, оскільки занадто заклопотані, щоб приділяти час ще і Йому. Та, незважаючи на це, завжди й усюди Бог супроводжує нас. Він завжди поруч і допомагає нам, навіть якщо ми цього не відчуваємо; керує нами, навіть якщо ми цього не бачимо. Він прагне спонукати нас до правильного пізнання Себе. А пізнання Бога – це вічне життя.

ЗНЕДОЛЕНІ. ХТО ВОНИ?

Якщо прочитати цю історію в оригіналі, то можна помітити одну цікаву деталь: завдяки образності єврейської мови, там міститься вказівка на те, що Бог чекав на прохання Авраама. Бог очікує цього й від нас. Він бажає, щоб ми молилися один за одного, заступалися перед Богом про грішників, знедолених.

Як Ісус ставився до знедолених? Хто для Нього був знедоленим? У Євангелії Ісус є Другом знедолених. Жінці, яку в той час викрили в перелюбі, Він був Другом. Він обідав за одним столом із грішниками. Дітей, які були забуті суспільством, Він брав на руки. Прокажених зцілював. Коли Ісус з'являвся в житті таких людей, Він не був їм суддею. Він був Спасителем, Цілителем, Другом.

Ми всі вважаємо Бога своїм Другом й знаємо, що Він сприймає нас такими, якими ми є. Це так, але іноді ми зловживаємо нашою дружбою з Ісусом, дозволяючи собі, наприклад, одягатися не належним чином або не звертати уваги на те, що ми говоримо, слухаємо й робимо.

І в Ісуса були друзі, з якими Йому приємно було проводити час. У книзі «Христос – надія світу» читаємо:

ПРОДОВЖЕННЯ. ПОЧАТОК НА С. 2

«Спаситель благословляв усіх, хто шукав Його допомоги. Він любить увесь людський рід, однак з деякими людьми Його зв'язували особливо ніжні узи. Так, Його серце було сповнене великої любові до родини з Віфанії. І для одного з її членів Він здійснив надзвичайне чудо» (Е. Уайт. Христос – надія світу, с. 524). Чи прагнемо ми бути такими друзями, у колі яких Ісус бажав би перебувати? Чи приємне Ісусу наше товариство?

Сьогодні багато проповідують Євангеліє благополуччя й процвітання, однак історія Лазаря свідчить про те, що навіть найближчі друзі Ісуса можуть занедужати й померти. Навіть якщо нам здається, що Бог нас не чує, навіть у тому випадку, коли ми, думаючи, що Він не з нами, посилаємо за Ним, як Марта й Марія, Він залишається нашим Другом.

У романі «Знедолені» колишній каторжник Жан Вальжан, знедолений, озлоблений на все людство, після свого 19-річного ув'язнення потрапляє в будинок до єпископа, ставлення якого повністю змінює його життя. Господар дому поставився до Жана не як до каторжника, а як до найчеснішої людини. І навіть тоді, коли Жан Вальжан

укравав у єпископа фамільне срібло, був схоплений жандармами й приведений до нього, той не змінив своєї думки. Більше того, єпископ сказав жандармам, що подарував Жану не тільки столові прибори, але й срібні підсвічники і що гість просто забув їх забрати. Життя колишнього каторжника змінилося назавжди.

Ісус прийшов до знедолених. Його добрі слова, звернені до них, змінювали їхнє життя. Суспільство робить нас такими, якими ми є. А завдяки Ісусу ми стаємо такими, якими Він бачить нас. Ми для Нього – найбільша цінність.

Церква – це зібрання не тільки святих, але й знедолених, тому в ній повинен проявлятися дух милосердя, співчуття й любові. Ми, будучи знедоленими, залишаємося Божими дітьми, і в цьому – основна вістка Євангелія.

Якби я був ГУСАКОМ...

Жив на світі чоловік, який не вірив у Бога й гордо виказував усім про своє ставлення до релігії. Однак його дружина вірила в Бога й виховувала своїх дітей у християнському дусі, незважаючи на неприємні зауваження чоловіка.

Одного зимового вечора дружина пішла з дітьми в місцеву сільську церкву на проповідь про Різдво Христове. Дружина попросила чоловіка піти з ними, але той відмовився.

Уся ця історія – нісенітниця! – вигукнув він. – Навіщо Богові знадобилося принижувати Себе й прийти на Землю у вигляді людини? Це ж смішно!

Дружина й діти пішли, а він залишився вдома. Через деякий час піднявся сильний вітер і почалася заметіль. Чоловік подивився у вікно, але побачив там тільки сніжний вихор. Він сів у крісло біля каміна й вирішив провести так увесь вечір. Зненацька він почув, як щось стукнуло у вікно. Він підійшов до вікна, але не зміг нічого розгледіти. Коли заметіль трохи затихла, чоловік вийшов на вулицю, щоб дізнатися, що ж це могло бути. На полі біля будинку він побачив зграю

диких гусей. Очевидно, вони летіли зимувати на південь, але потрапили в сніжну бурю. Так вони опинилися біля його дому. Змахуючи крилами, гуси низько кружляли над полем, осліплені снігом. Їм ніяк не вдавалося злетіти вище. Мабуть, один із гусей стукнув у його вікно. Чоловікові стало шкода бідних птахів, і він вирішив їм допомогти. Він подумав, що найкращим місцем для них буде сарай. Там тепло й безпечно. Вони зможуть провести там ніч і перечекати заметіль. Чоловік широко відчинив двері сараю й став чекати, сподіваючись, що гуси, по-

бачивши відчинені двері, увійдуть туди самі.

Але вони продовжували кружляти й, здавалося, не зауважували дверей сараю. Гуси, очевидно, просто не розуміли, для чого він потрібний. Чоловік спробував повернути їхню увагу, але це тільки відлякувало гусей, і вони відлітали подалі. Тоді він взяв шматок хліба і розкришив його, зробивши з крихт доріжку до сараю. Але гуси не піддалися й на це. Чоловік був на межі розпачу. Обійшовши птахів позаду, він спробував погнати їх убік сараю, що ще більше налякало гусей, і вони стали розлітатися в різні боки. Ніщо не

могло змусити їх піти до сараю, де їм було б тепло й безпечно.

– Чому ж гуси не йдуть за мною? – вигукнув чоловік. – Невже вони не бачать, що тільки так вони зможуть вижити в таку заметіль?

Він трохи подумав й зрозумів, що вони просто не хочуть іти за людиною. «От якби я був гусаком, я міг би їх урятувати», – сказав він уголос. Тут йому спала на думку ідея. Він пішов у сарай, взяв одного зі своїх гусаків, виніс його на руках у поле, подалі від диких птахів і випустив. Гусак пролетів крізь зграю й повернувся прямо в сарай, і всі інші гуси один за одним пішли за ним у рятівне місце. Чоловік хвилину постояв

мовчки, і зненацька в його голові знову пролунали слова, які він вимовив кілька хвилин тому: «От якби я був гусаком, я міг би їх урятувати!» Він згадав, що сказав своїй дружині: «Для

чого Бог захотів стати Таким, як ми? Це ж смішно!» І тепер йому стало все зрозуміло. Це саме те, що зробив Бог! Ми, люди, були немов ці заблудлі гусаки, що гинуть. Бог послав Свого Сина, і Той став Таким, як ми, щоб показати нам шлях і спасти нас.

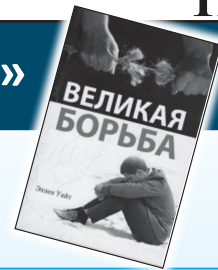
Хуртовина вщухала, і в душі чоловіка, осяяній цією прекрасною думкою, запанував мир. Він нарешті зрозумів, навіщо прийшов Христос. Роки сумніву й невір'я зникли разом з хуртовиною. Він схилився на коліна й вимовив свою першу в житті молитву: «Дякую Тобі, Господи, за те, що Ти прийшов у цей світ у людському тілі, щоб вивести мене з цієї бурі!»

А ваша віра в Бога? Чи жива вона?

ПРОЕКТ РОКУ «ВЕЛИКА БОРОТЬБА»

Надію у кожну оселю

НЕПРЯМЕ
СВІДЧЕННЯ«ВЕЛИКА БОРОТЬБА»
НА РОБОТІНЕЗВИЧАЙНИЙ
ПІДРУЧНИК

Про цей випадок зі шкільного життя розповіла наша сестра, учителька Сусанна Григорівна Звягінцева, зі станиці Казанська.

«Одного разу під час прибирання класу одна з учениць запитала мене:

– Що ми подаруємо нашим хлопчикам на 23 лютого?

– А давайте подаруємо їм Біблії, – недовго думаючи, відповіла я.

Дівчинка розсміялася, а хлопчик, який виявився поруч, раптом серйозно заявив:

– Сусанно Григорівно, а я майже прочитав книгу Еллен Уайт.

Його слова мене дуже здивували, і я запитала:

– Як називається ця книга?

– «Велика перемога», – почула відповідь.

– Напевно, «Велика боротьба й найбільша перемога», – здогадалася я.

Хлопчик погодився, почав запитувати мене й розповідати про прочитане. Але він не знав, як ця книга потрапила до нього додому. Пізніше я зустріла його маму й бабусю, вони йшли з лікарні. Зав'язалася бесіда, і в розмові я згадала про нашого Спасителя, Котрий бере на Себе вирішення наших проблем. Мені стало зрозуміло, що вони ще не читали книгу, яку я їм колись подарувала, а їхня дитина, восьмикласник, зацікавився Словом Божим та історією всесвітньої боротьби між добром і злом. Того дня я ще раз переконатися в тому, наскільки важливо сіяти насіння істини скрізь і для всіх. Ми повинні дарувати місіонерські книги всім людям, навіть якщо нам здається, що їм це не цікаво. Адже вони, самі того не усвідомлюючи, можуть принести вістку спасіння тим, хто її чекає».

**Записала Галина Борисова,
м. Кропоткін, Кавказ**

Одного разу я принесла на роботу книгу Е. Уайт «Велика боротьба» і поклала її на найбільш видному місці. Потім я запропонувала всім бажаним брати книгу. Книгою зацікавилися троє. Час від часу я запитувала: «Хтось почав читати?» – але відгуків не було.

Зовсім нещодавно одна молода жінка зізналася мені, що ця книга, окрім того, що була дуже цікавою, стала для неї певною мірою розрадою. Донька цієї жінки без відома мами часто набирала в магазині продуктів на величезну суму, і мама була змушена щомісяця виплачувати 4-5 тисяч рублів боргу. Жили вони в невеликому селищі. «Коли я вкотре дізналася, що донька це зробила, – розповіла жінка, – то дуже засмутилася. У розпачі я ходила по кімнаті, не знаючи, що робити. Отут на очі мені потрапила «Велика боротьба». Я розгорнула її, почала читати й відчула, як з кожною фразою мир і спокій наповнюють мою душу».

Олена Гладкова

ДИСЕРТАЦІЯ

Нещодавно, коли ми тільки розпочинали свою місіонерську діяльність, ходили по місту й проводили опитування, одному знайомому я подарувала книгу «Велика боротьба». На той час він навчався в Москві. Через декілька років я зустріла його маму. Вона мені розповіла, що ця книга допомогла її синові написати й захистити дисертацію.

Ще один цікавий випадок стався в мене на підприємстві, де я вже другий рік працюю з братом Сергієм Земляним. На Великдень усім співпрацівникам ми подарували книгу «Велика боротьба». До однієї нашої колеги на вихідні приїхала донька. Розглядаючи мамині книги, вона взяла «Велику боротьбу». Мама сказала доньці: «Ця книга тебе не зацікавить», – на що та відповіла: «Мамо, та ти що! На підставі цієї книги в нас пишуть і захищають дисертації».

Людмила Шевцова

У мене є постійне місце для реалізації книг. Одного разу до мого столика підійшла викладачка університету й почала розглядати книги. Я запропонувала їй «Велику боротьбу» Е. Уайт.

– Та про що ви говорите? – вигукнула вона. – Я багато років викладаю історію релігії в університеті, а ви пропонуєте мені книгу про релігію.

– А ви купіть, – сказала я, – вона недорого коштує.

І жінка придбала книгу.

Наступного ранку я прийшла на своє робоче місце. Дивлюся, мій вчорашній покупець біжить сходами. Я злякалася.

– Тільки би вона не повернула книгу назад, – думала я. – Таку книгу повертати не можна.

А вона підійшла до мене й говорить:

– Світлано Романівно, спасибі вам, що вмовили мене купити цю книгу. Ви знаєте, що я викладаю в університеті. Однак у цій книзі я ознайомила з такими епізодами історії релігії, про які я не знала. Тепер мені є про що розповісти моїм студентам!

Світлана Дідус

Дивіться на телеканалі "Надія"

Актуальні проблеми сьогодення
з гостем у студії

ПРОБЛЕМА

Неділя - **20:30**
П'ятниця - **19:30**

ВАРТО ДИВИТИСЬ

Надія

www.hope.ua

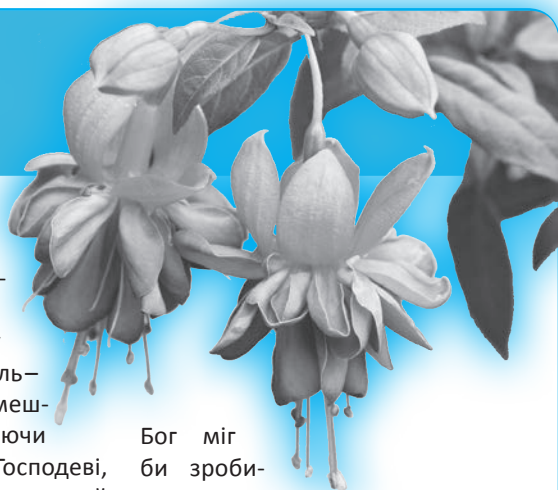
Фуксія

Кажуть, що фуксія вперше потрапила на територію Англії завдяки молодому матросу, який привіз цю рослину в подарунок мамі. Жінка поставила горщик з квіткою на підвіконник. Незвичайні яскраві квітки фуксії привернули увагу перехожих, і незабаром ця рослина з'явилася майже у всіх англійських будинках. Юнак навіть не здогадувався про те, що подарована ним квітка так сподобалася людям і тепер милує око багатьох англійців. Якби юнак побачив, як його квітка розпускається в будинках і багатіїв, і бідняків, то дуже здивувався б і зрадив.

Усі вчинки, хороші та погані, усі слова, правдиві та неправдиві, – усе

має властивість поширюватися і впливати на оточуючих, приносячи свій щедрий урожай – добра і зла.

«Божий намір полягав у тому, щоб його народ – Ізраїль – став носієм світла для всіх мешканців Землі. Підтримуючи своїми дарами служіння Господеві, вони цим свідчили про існування й верховну владу живого Бога. Матеріальна підтримка цього служіння розцінювалася ними як привілей, як виявлення вірності Богові та любові до Нього. Господь передбачив, що поширення світла Істини на Землі залежало від зусиль і жертвувань тих, які причетні до небесного дару.

Бог міг би зробити вісниками своєї істини ангелів, міг би особисто звістити Свою волю, як проголосив Закон на Синаї, однак у Своїй безмежній любові та мудрості Він покликав людей бути Його співпрацівниками, обравши їх для цієї справи» (Е. Уайт. Патріархи і пророки, с. 528).

Щомісячна газета
"Адвентистський вісник"
видає Церква АСД
в Україні

Директор видавництва "Джерело життя" **Василь Джулай**
Головний редактор видавництва "Джерело життя" **Лариса Качмар**
Відповідальний редактор газети "Адвентистський вісник" **Лідія Власик**
Редакційна колегія: **В. Алексєнко, Л. Волощук, П. Кирилюк**
Над номером працювали: **Т. Романко, И. Джердж, О. Мехоношина**

Адреса: 04071, Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10 – А
dzherelo@ukr.net
www.lifesource.com.ua
тел. (044) 467-50-72

Газета виходить у перших числах кожного місяця. Розповсюджується через конференції.